

Na konci 50. let 19. století se Japonsko po zhruba 250 letech trvání politiky tzv. sakoku, neboli izolace země, otevřelo okolnímu světu. Předcházející uzavřenost znamenala pro Japonsko úpadek do myšlenkové a technologické zaostalosti v porovnání se Západem, který mu hned v počátcích novodobých styků svoji nadřazenost zdůraznil vnucením smluv, nejdříve o míru a přátelství, později obchodních, které však pro Japonsko byly v mnoha ohledech nevýhodné, a hovoří se tak v jejich souvislosti o tzv. nerovnoprávných smlouvách. Tyto smlouvy, jež přešly beze změn i do dalšího období po restauraci císařské moci, období Meidži, se staly jedním z impulzů ke spěšné kompilaci moderních japonských zákoníků, jejichž existencí západní mocnosti podmiňovaly možnost přehodnocení a revize původních smluv. Jak bude však uvedeno v následujících kapitolách, problém smluv nebyl jediným důvodem k sestavování moderních zákoníků, a naopak některé skupiny v Japonsku jejich tvorbu vedenou touhou po revizi smluv vnímaly vysloveně negativně. Existovaly i názory, které moderní právní normy odmítaly obecně. Přesto nakonec vláda k jejich zavádění přistoupila, avšak to se ukázalo být složitějším úkolem, než si zřejmě mnozí zainteresovaní původně představovali. Bylo v první řadě nutné vypořádat se s problémy, které kompilaci od jejího prvopočátku provázely. Těchto potíží je možné vyjmenovat několik. Jednalo se např. o principiální nesoulad tradičního japonského myšlení ovlivněného především konfucianismem, ve kterém společnost sestává z jedinců provázaných vzájemnými a většinou vertikálními vztahy na základech loajálnosti a synovské oddanosti, zatímco předpokladem západního práva je naopak individualismus a Japonsku cizí přirozené právo.